

freds (F. Mourier-Petersen) meente, at jeg i dette Spørgsmaal var noget eenfaldig. Det kan jo være, men jeg hører ikke saa sjældent fra andre Sider Bebrejdelser, fordi jeg ikke er eenfaldig nok. Dette skal jeg imidlertid lade henstaae til de ærede Medlemmers nærmere Betragtning.

Ordføreren: Da jeg antager, at de Medlemmer, som ønske at udtale sig over dette Affnit, nu have gjort dette, udbejder jeg mig Ordet for nogle ganske korte Bemærkninger, som Discussionen har givet mig Anledning til at fremkomme med. Jeg troer, at Udvalgets Fleertal kan være tilfreds med at have bragt Sagen angaaende Stamtutteriet frem, idet det nemlig synes fra de fleste Sider at være erkjendt, at Tidspunktet til at nedlægge det nu er tilstede. Jeg ønsker kun at fremhæve, at den albeles væsentlige Grund dertil er den, at dette Institut som Statsinstitut er for kostbart i Forhold til den Nytte, som det strax eller i en nær Fremtid kan ventes at ville byde Staten. Selv det Forsvar, eller det, der meest lignede et saadant, der er fremkommet fra den høit-ærede Minister, har forekommet mig i høi Grad at bekræfte Rigtigheden af, at Tidspunktet til at foretage Forandringer nu er kommet. Han har erkjendt, at Stutteriets Tilstand ikke var god, men meente, at der var givet det for kort Tid til, at man kunde see Frugterne af det sidste Forsøg. Det er netop det Ulykkelige og det, der dømmes Stutteriet, at man idelig har forandret Princip; efterat der er gaaet en kort Tid efter et Princip, forandrer man det, og derved kan der aldrig komme Noget ud deraf, som paa nogen Maade kan være til Nytte eller Stykke for Landets Hestevæsen som saadant. Naar den ærede Minister endelig har sagt, at fordi der var stillet meget betydelige Udgifter i Udsigt, maatte man ikke lægge for megen Vægt derpaa, thi fordi Noget er anseet for ønskeligt, fulgte ikke deraf, at det skulde stee, maa jeg henlede Opmærksomheden paa, at det i Stuttericommissionens Beretning betegnes som et „Livsspørgsmaal“, altsaa en Betingelse for Stutteriets Liv, at Bygningerne maae udbedres betydeligt, og Borderne aronderes, hvilket jeg ogsaa omtalte i mit første Foredrag. — Det, jeg

endnu ønsker, at udtale mig om, er væsentlig at fraraabe Thinget at følge den af Mindretallet anviste Vej. Jo mere bestemt, man er paa at naae det Maal, som man har sat sig, desto mere forsigtig skal man efter min Overbeviisning være i Valget af de Midler, man benytter, og efter min Overbeviisning vilde man ved at følge det ærede Medlem skabe sig en Modstand, som man ellers ikke vilde have fundet. Man maa ikke lufte Dinene for, at selv om Stemningen i dette Thing i dens Heelhed udtaler sig til Fordeel for Nedlæggelsen af Stutteriet, er der Stemninger udenfor Salen, som ikke vilde unblode at benytte deres Indflydelse til at fremkalde en anden Anskuelse. Jeg siger: Lad det være nok med de Banke-ligheder, der kunne ligge i denne Side af Sagen, lad os ikke tillige give Modstanderne formelle Vaaben ihænde til at bekæmpe den Besslutning, vi her sætte igjennem. Kan Noget af de ærede Medlemmer, der vilde følge Mindretallet, tænke sig, at Finantsloven til Slutningen kan komme til at foreligge med denne Post ubstrøgen? Jeg for mit Vedkommende holder mig fuldt overbevist om, at selv om vi her stryge den, vil den dog komme ind igjen inden ikke meget lang Tid; der vil komme et Tidspunkt, hvor det vil blive nødvendigt for os at optage den igjen, dersom vi ikke vilde have en Conflict. Det er efter min Formening ikke modigt, først med en bestemt Villie at tiltræde et Forslag, men dog til Slutning at høre sig og gjenoptage det, man vilde være fri for. Efter min Overbeviisning er man meget sikkrere paa at naae et godt Resultat ved med Bestemthed at fastholde sit Maal og vælge de sindigste Midler til at opnaae det. Naar det er sagt, at man skulde vælge den af Mindretallet brugte Fremgangsmaade for at give sin Mening Vægt, maa det være mig tilladt at henlede Opmærksomheden paa, at man ved at følge Fleertallet opnaaer accurat det Samme, thi Fleertallets Indstilling gaaer ud paa at sige med saa udtrykkelige Ord, som Sproget har, at Udvalget i det Hele har været enigt i at søge Stutteriet nedlagt snarest muligt, og den Betænkningstid, den Forberedelsestid, der er givet, er væsentlig, som der ogjaa staaer i Betænkningen, indbrømmet af